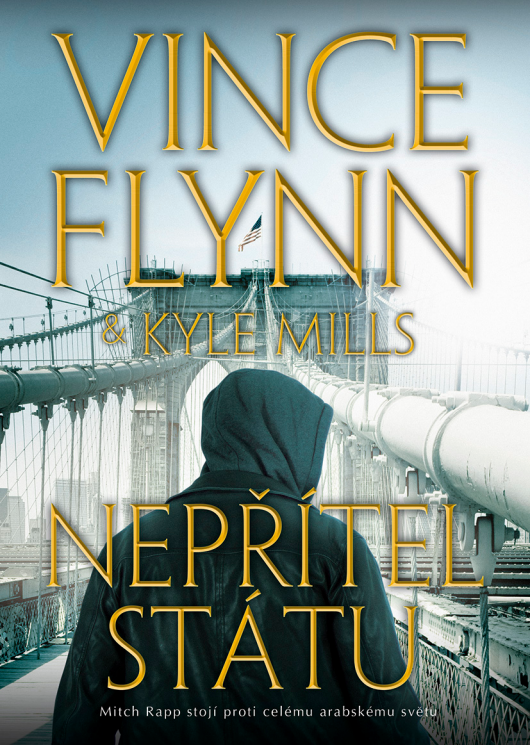

VINCE FLYNN

& KYLE MILLS

NEPŘÍTEL STÁTU

Mitch Rapp stojí proti celému arabskému světu

Nepřítel státu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bbart.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Vince Flynn a Kyle Mills

Nepřítel státu – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEPŘÍTEL STÁTU

VINCE
FLYNN
& KYLE MILLS

NEPŘÍTEL
STÁTU

Přeložil Roman Lipčík

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2017 by Cloak & Dagger Press, Inc.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Enemy of the State*
(First published by Emily Bestler/Atria Books, New York, 2017)
přeložil © 2018 Roman Lipčák
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Videňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5061-1 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-759-5149-6 (ePDF)
ISBN 978-80-759-5147-2 (ePUB)
ISBN 978-80-759-5148-9 (Mobi)

PODĚKOVÁNÍ

Jako vždy děkuji svému agentovi Simonu Lipskarovi za... prostě za všechno, co pro mě dělá; Sloanu Harrisovi za to, že nikdy neztrácí nervy a rozvahu; Emily Bestlerové za její přehled i za to, že má se mnou trpělivost, když začnu příliš vehementně prosazovat svou; Davidu Brownovi za to, že neúnavně šíří moji slávu; matce za její spolehlivě upřímné poznámky („kouřils trávu, když jsi psal tuhle kapitolu?“); Ryanu Steckovi, který se stará, abych se neutopil v podrobnostech; mé ženě Kim za to, že má stále vytríbenější cit pro thriller, i za všechno ostatní. A konečně Vinceovým příznivcům za to, že se tolik snažili a přivítali mě s otevřenou náručí.

PŘEDEHRA

RABAT
MAROKO

Krátce po půlnoci se Rabat zdál víceméně vylištěný. Princ Talál bin Musá'id hleděl na natěsnaná sídla vystavěná v kopcích nad městem. Pohled mu padl na siluetu lidské postavy, jež vklouzla do úzké uličky napravo, ale za oknem jeho mercedesu třídy S mu připadala neskutečná. Na všem ležela vrstva prachu, fasády byly popraskané a na šňůrách se sušilo rozedrané prádlo – nic z toho nepatřilo do jeho života. Tohle byl svět beztvarych mas, lidí, které vzal na vědomí, pouze když nesplnili jeho příkaz.

Čtyři dny před jeho devětatřicátými narozeninami se jeho životní styl slil do rozmazaného defilé soukromých tryskových letadel, krásných žen a přepychových domů. Londýn, Monako, Paříž, New York... už ani nerozeznával jedno město od druhého, jejich existenci vnímal jen jako místa, kde sídlí luxusní kluby a obchody, které on a jeho přátelé vyžadovali k životu. Výlučné podniky, jež znala jen vybraná hrstka lidí a ještě méně se jich dostalo dovnitř.

Kdyby to rodinné politické zájmy vyžadovaly, pořád ještě by ho mohli odvolat zpátky do Saúdské Arábie, ale pro něj se z ní stávala víc a víc země, jíž je třeba se vyhýbat. Místo, na které má trpké vzpomínky, kde ho zradili a zbavili dědičných práv.

Jeho řidič zabočil do postranní uličky tak úzké, že jí sotva projeli, a bin Musá'id odtrhl pohled od betonových činžáků, které ji lemovaly. Otravu a zhnusení, jež zpravidla při pohledu na takovou bídu pociťoval, přehlušilo

vzrušené očekávání. Končí čekání. Končí plané řeči. Pocit radosti, který se ho zmocnil, mohlo vyvolat pouze jediné: akce.

Přesunul si kufřík plný amerických dolarů na klín a s uspokojením pocítil, jak je těžký. Uvědomoval si, že onu nebyvalou váhu mu dodává účel, k němuž poslouží. Byla to váha moci.

Jako synovci krále Fajšala se mu nikdy nedostalo úcty, jakou si z titulu svého postavení zasloužil. Poté co rodiče předčasně zemřeli, poslali bin Musá'ida do Evropy, kde byl vystaven urážejícímu západnímu vzdělávání. Jeho učitelé – mezi nimi hodně žen – nejen odmítali podřídit se jeho postavení, ale podrobili ho své autoritě v žalostné snaze zakrýt vlastní nízký původ. Dostával od nich špatné známky a zasypávali krále zprávami o jeho pletkách se ženami, náchylnosti k alkoholu a k násilí.

To všechno by mělo pramalý účinek, kdyby Fajšal nestál na jejich straně – na straně britských bezvřců, kteří zesměšňovali saúdskou královskou rodinu i samotného Alláha. Po banálním incidentu s jednou studentkou bin Musá'ida nakonec poslali domů. Ta holka byla typická západácká děvka a on se k ní choval podle toho, ani lépe, ani hůř, než si zasloužila. Na každý pád uvítal příležitost vřadit se na patřičnou pozici mezi vládnoucí třídou.

Jenže to se nestalo. Místo aby zaujal odpovídající místo ve vládě, postrkovali ho od jednoho podřadného pověření k druhému a vystřídal řadu bezvýznamných funkcí. Král básnil při každém setkání o jeho skvělé budoucnosti, ale nikdy neudělal nic pro to, aby se uskutečnila. Když bin Musá'ida takto zradila vlastní rodina, opustil rodnou zemi a zpřetrhal s ní vazby na maximální možnou míru, aby se přitom neodřízl od rodinných financí.

Ted' už věděl, že nic z toho není podstatné. Saúdská Arábie, která ho zavrhl, byla odsouzena k zániku. Král Fajšal byl starý a slabý, stal se loutkou v rukou Američanů a přestával zvládat síly, které v jeho vlastní zemi nabývaly vlivu. Neuvedomoval si, jaký osud jeho vlast čeká. Místo aby přihlížela vlastnímu rozpadu a ztrátě moci, měla by saúdská rodina stanout v čele nového chalífátu. Saúdská královská rodina by měla považovat za výsadu i posílání věstí síly islámu k vyhlazovacímu boji proti nepřítelům na celém světě.

Jeho řidič se nakláněl dopředu, jestli ve tmě zahlédne tabulku se jménem ulice, kterých tady bylo poskrovnu.

„Doleva, pitomče,“ zabručel bin Musá'id.

Na tuto chvíli čekal a celé dny strávil nad mapami a satelitními snímky z googlu. Pojedou ještě kilometr rovně, než se dostanou na konec slepé ulice. Odtamtud se vydá pěšky tmavým bludištěm trhoveckých stánků, které se táhlo vysoko nad městem. Cesta mu zabere přibližně sedm minut průměrným tempem, aby nevzbudil pozornost náhodných chodců. Jeho cílem je nenápadný činžovní dům, kde na něj čekal zástupce Islámského státu.

Peníze v kufříku měly financovat masivní útočnou akci na území Spojených států. Islámský stát ji považoval za klíčovou, aby podpořil svou už tak velice úspěšnou propagandistickou kampaň. Útoky neorganizovaných jednotlivců, za nimiž rovněž stál, byly bezpochyby skvělé, ale v zemi, kde dochází denně k přestřelkám, postrádaly patřičnou váhu.

Bylo nezbytné, aby se k boji připojili američtí muslimové, jenže ti byli zatím zdrženliví. Vedlo se jim dobře, ve své nové vlasti zapadli do pestré mozaiky přistěhovalců a míšenců, kteří tam žili, a to je ukolébalo k pasivitě. Ale na této fasádě se začínaly pomalu objevovat praskliny. Amerika se už obracela proti muslimské populaci. Chtělo to jen trochu postrčit, aby výhrady přerostly v izolaci, útoky a diskriminaci muslimů. Jakmile k tomu dojde, miliony mladých rozčarovaných mužů se ochotně připojí k Boží armádě.

Vedení Saúdské Arábie se v minulosti uchýlilo k podobné taktice. Dva bin Musá'idovi bratřanci se přímo podíleli na financování a plánování 11. září. Hlavním představitelem teroristické akce se sice stal bin Ládín, ale bez podpory dalších mocných jedinců, kteří dobře znali americké slabiny, by nezmohl vůbec nic.

Princ se v přítmí auta usmál, když si vzpomněl na filmové záznamy hořících mrakodrapů a vyděšených křesťanů, kteří se z nich vrhali do náručí smrti. Ale na duchu ho povznášelo něco jiného než to, co viděl. Těšilo ho, že američtí představitelé sice věděli o účasti Saúdské Arábie na této akci, ale ze zbabělosti se nezmohli na odvetu. Místo toho spěšně uzavřeli tajnou dohodu s králem Fajsalem. On tvrdě zatočí s rozvratníky a nechá dál proudit ropu. Výměnou za to Američani přejdou skutečnost, že útoky

provedli z drtivé většiny teroristé saúdského původu, a odvrátí pozornost veřejnosti tím, že provedou trestné tažení proti Afghánistánu a Iráku.

Tyto války a přetrvávající důsledky finančního zhroucení západní ekonomiky rozdělily americký národ do takové míry, jak to nezažil od časů občanské války. Amerika byla raněné zvíře. A z něho se stal lev.

1

VZDUŠNÝ PROSTOR NAD ŠIRKÁTEM IRÁK

Mitch Rapp se pokoušel usadit pohodlněji, ale nešlo to. Přilbu měl vraženou do stropu trupu a na sedadle ze síťoviny ho cosi ostře bodalo kousek napravo od páteře.

Tenhle letoun měl daleko k G550, kterou používala CIA, ale jeho účelem taky nebylo dopravovat významné vládní potentáty. Používal se k rozmísťování vybraných týmů do týlu nepřítele, a aby se to dařilo, musel být malý, rychlý a téměř neviditelný. Neměl pilota ani kokpit, vytápění ani zařízení na vyrovnávání tlaku a jediným zdrojem světla v něm byla matně zářící obrazovka počítače, kterou měl po pravici.

Podíval se na ni a zkontroloval údaje, jež skýtala. Letěl na jihojihovýchod rychlostí čtyři sta uzlů ve výšce 7600 metrů. Pod kompasem a ciframi se zvolna posouvala infračervená mapa zobrazující terén dole. U spodního okraje obrazovky se začal vynořovat jeho cíl.

Širkát.

Navzdory všemu, čím si prošel – a všemu, co udělal –, nebylo mnoho tak hrozných míst, na něž by vzpomněl a začaly se mu potit dlaně. Vlastně jenom dvě. Místo, kde mu zemřela žena, a Širkát.

Nade dveřmi se rozblikalo zelené světlo a on odpojil masku od palubního přívodu kyslíku a hned nato ji přicvakl k nevelké lahvi na své parašutistické kombinéze. Sklouzl ze sedadla na podlahu z karbonových vláken a mezi nohy si přivázal malou tornu. Odpočítávání začalo a on počkal, až se začnou otevírat dveře, a teprve potom si stáhl na oči ochranné brýle.

Při postupu k temnému otvoru se musel rvát s ledovým větrem, protože venkovní teplota dosahovala čtyřiatřiceti stupňů pod nulou. Když odpočet ve sluchátku došel k nule, vyskočil, a zatímco zrychloval do volného pádu, snažil se udržet stabilizovanou pozici.

Po pár vteřinách se mu to podařilo natolik, že mohl zběžně pohlédnout na displej, který měl upevněný k zápěstí. Vedle výšky z něj vyčetl i směr a horizontální vzdálenost od místa, kam měl doskočit. Na tom, zda se přesně trefí, až tak moc nezáleželo, protože šlo o víceméně náhodně vybraný bod asi půldruhého kilometru od hranic města ovládaného Islámským státem. Nicméně jeho dávný mentor Stan Hurley mu při parašutistických trénincích vtlokal do hlavy, že na přesnosti záleží. Rapp měl v živé paměti, jak stával uprostřed kruhové zóny doskoku a hleděl k obloze.

Jestli mě při dopadu nekopneš do hlavy, rozkopu já tobě prdel.

Koho by napadlo, že mu ten starý sprosták bude tolik chybět?

Země dole pod ním se utápěla ve tmě, což v něm vzbuzovalo dezorientující pocit, že pluje vesmírem. Ve vedení IS měli stále větší slovo bývalí důstojníci Saddáma Husajna a s jejich nástupem se výrazně zlepšila disciplína. Ve snaze omezit ničivé dopady amerického bombardování nařídili v Šírkátu absolutní zatemnění. Horší bylo, že ve zdevastovaných ulicích města se pohybovalo několik mobilních raketových odpalovacích zařízení. O jejich technickém stavu panovaly pochybnosti, ale stačilo vědět, že tam jsou, aby ho to přimělo skočit z velké výšky a dopadnout stranou od města.

Padák otevřel asi tři sta metrů nad zemí tak, že pustil batoh mezi nohama a nechal ho sjet po laně přivázaném k tělu. Pak už stačilo pár šikovných pohybů ovládacím systémem padáku, aby dopadl přesně na určené místo, písčité pahorek, který nabízel pohled z výšky.

Rapp spěšně sbalil padák a sundal brýle i přilbu. Dvě minuty ležel bez pohnutí a naslouchal. Když se ubezpečil, že si seskoku nikdo nevšiml, svlékl se do džín a trička a přitáhl k sobě batoh.

Neměl v něm v podstatě nic víc než podpažní pouzdro s glockem a tlumičem, dva náhradní zásobníky, trochu sušeného masa a lopatku, s jejíž pomocí všechno ostatní zahrabal. Když byl hotov, příliš se nelišil od zdejšího Iráčana, kterého zastihl západ slunce v poušti.

Teď, když neměl zápěstní displej, se musel orientovat podle hvězd. Ty

naštěstí plnily tuto funkci stejně spolehlivě jako v časech, kdy se první cestovatelé vydávali objevovat svět. Vykročil na jih a cestou si mnuł obličej, aby zahladil stopy po brýlích. Podle údajů, jež přinesly týdny sledování ze vzduchu, neočekával, že při vstupu do města narazí na bezpečnostní síly, ale v téhle branži jeden nikdy neví.

Rapp došel k vybombardovaným domům na kraji města a opět zalehl na břicho. Ti, kvůli kterým tady je, se nacházeli blíž ke středu města, a on si v duchu prošel trasu, která ho čeká, jak mu ji nastínili lidé z kartografické sekce CIA.

Naposledy ze Širkátu prchal jako americký rekrut Islámského státu, za něhož se vydával. Bývalý irácký generál, který ovládal zdejší území, vymyslel plán, jak pomocí špinavých bomb vyřadit z provozu saúdské ropné rafinerie, oslabit světovou ekonomiku a umožnit islámským radikálům dostat se v Saúdské Arábii k moci. Rappovi se povedlo tento plán překazit, ale muselo mu v tom pomáhat místní hnutí odporu.

Jejich totožnost teď vyšla najevo a Islámský stát po nich šel. Většina osazenstva Langley měla za to, že se zbláznil, když se do Širkátu vrací, a připomínala mu, že riziko značně převažuje nad pozitivy akce. A měli nejspíš pravdu. Až na jednu výjimku nebyl žádný z pěti mladíků, pro které se sem Rapp vrátil, bůhvíjak zdatný bojovník. Cenné zpravodajské informace se od nich taky nedaly čekat. Většinou jen vysedávali a pronášeli sáhodlouhé politické projevy, s nimiž se jejich posluchači nadšeně ztotožňovali. Ale když je potřeboval, necougli. Byl by srab, kdyby neudělal totéž.

Tato akce ho však bohužel donutila, aby vedení operace, kterou měli rozdělanou v marockém Rabatu, svěřil nerozhodnému Joeovi Maslickovi. Ale nakonec to bylo možná dobře. Nešlo o nic složitého a Maslick, ať se mu to líbí, nebo ne, potřebuje získat nějaké velitelské zkušenosti.

Rapp zavřel na chvíli oči a musel si přiznat, že zatím přešlapuje na místě. Doufal, že se sem už nikdy nevrátí, a dokonce šel tak daleko, že se pokusil přesvědčit armádu, aby na město podnikla masivní útok a získala ho zpátky pod svou kontrolu. Vojáci podle očekávání ucukli. Ne proto, že by si nevěřili. Irácká armáda měla už dost sil, aby s americkou podporou město znovu dobyla. Šlo však o to, že zdejší lidé neviděli mezi iráckou

armádou a Islámským státem moc velký rozdíl. Další okupační síla, proti níž je nutné vést nekonečnou gerilovou válku. Vítejte na Blízkém východě.

Rapp si stoupl, vykročil a ve světle měsíce vklouzl mezi dvě budovy. Tahle část města to v bojích hodně schytala, a byla teď do velké míry neobývaná. Už tady jednou byl, ale tehdy se nenamáhal zapsat si okolí do paměti.

Asi po pěti minutách došel ke zřícenému domu, z něhož zůstala jen východní zeď. Poznal v ní jeden z orientačních bodů, které si zapamatoval z fotek v Langley, zabočil doleva a vydal se přes náměstí poseté krátery.

Než došel na protější konec, byl si jistý, že ho někdo sleduje. Trosky, jež se samovolně uvolňovaly z okolních budov, se řítily v určitém přirozeném rytmu, ale to, co slyšel, bylo něco jiného. Kroky, které mu zněly v patách, byly obezřetné a zaslechl je jen chvílemi, ale vycvičenému uchu ujít nemohly.

Pokračoval dál volným tempem a přelezl vyhořelý vrak auta, aby se dostal do úzké uličky za sebou. Jakmile si byl jistý, že na něj není vidět, ukročil doprava do průrvy ve zdi.

Rapp musel uznat, že ať ho sleduje kdokoli, je ukázněný. Trvalo celé dvě minuty, než si všiml, že se k místu, kde se ukrýval, blíží nezřetelný stín. Vypáčil úlomek ze zříceného plátu železobetonu a hodil ho asi dvacet metrů jižním směrem, kde kámen téměř neslyšně zarachotil.

Kroky na okamžik utichly. Rapp vytasil glock, vyčkával a zatajoval dech. Po několika vteřinách se obrys postavy objevil znovu. Patřil muži, který byl o dva tři centimetry vyšší a o dobrých patnáct centimetrů širší v ramenou než on. Přes prsa měl zavěšenou útočnou pušku a pohyboval se způsobem, který svědčil o tom, že nejde jen o nějakého nešiku z IS.

Rapp se ve tmě, v níž se skrýval, ani nepohnul a sledoval, jak se ten člověk blíží. Jakmile ho minul, vystoupil Rapp z úkrytu a přitiskl mu pistoli k temeni.

Muž nevykřikl, dokonce ze sebe nevypravil jediné slovo, jen se na místě zastavil a zvedl ruce. Rapp ho pomalu obešel, hlavní glocku mu jel ve vlasech, až se jeho ústí zastavilo na čele toho člověka.

„Co si vzpomínám, nebýval jsi takový otrhanec,“ promluvil Rapp arabsky.

„Já si naopak vzpomínám, že tys vypadal, jako bys vypadl koze z řiti.“

Rapp stáhl pistoli a ramenáč ho objal.

„Nastav obličej k obloze, ať si tě pořádně prohlídnu.“

Rapp zvedl bradu, aby mu měsíc svítil do očí, a Iráčan ho popadl za vousy a natočil mu hlavu, aby ho lépe viděl.

„Musím uznat, že vy Američani umíte fakt dělat zázraky,“ prohlásil obdivně.

Aby ho při předchozí operaci v Širkátu nepoznali, byl Rapp přinucen nechat si od Joea Maslicka udělat z obličeje něco, co připomínalo tatarský biftek. Gaffar ho jinak neznal – jen jako potlučeného, zkrvaveného a nateklého díky Malickovým pěstím.

„Prodělal jsem víc operací, než umím spočítat.“

„Jasně, ale stejně... neuvěřitelné.“

„Jak se daří ostatním?“

„Snaží se, ale nejsou to vojáci. Strach je dobrá motivace, jenže tohle...“ Máchl rukou po okolí. „Zima, nuda, nedostatek jídla. Je to těžké.“

„Jak dlouho se tady už ukrýváte?“

„Dva týdny.“

Rapp přikývl. Lidi často nedostával na kolena teror a vyčerpání bojem, nýbrž všechno kolem toho.

„Pojď,“ vybídl ho Gaffar. „Odvedu tě k nim.“

Zdálo se, že v troskách, které zbyly z města, nikdo nežije a bojovníci Islámského státu o ně nemají zájem, přesto ale bylo namístě pohybovat se opatrně. Nakonec došli k ohromnému bloku z betonu opřenému o hroutící se zeď. Gaffar popadl kámen a třikrát zatukal o sloup, který kdysi patřil k veřejnému osvětlení. Chvilku nato se ve vchodu do umělé jeskyně objevili lidé, pro něž sem Rapp přijel.

Vlevo stáli dva hubeňouři připomínající počítačové maniačky. Jeden z nich zjevně přišel o brýle a marně mžoural do tmy. Ani jejich velitel Mohammed nevypadal o moc lépe a totéž platilo i o jeho bratrovi.

Tihle dva iráctí sourozenci patřili mezi hrstku těch, kterým se Rapp mohl podívat do očí jen s obtížemi, a tak přenesl pohled k ženě, která se tiskla Mohammedovi k boku.

„Kdo je to?“

„Moje manželka.“

„Ty ses oženil?“ podivil se Rapp. „Vybral sis zvláštní načasování.“

„Islámský stát dal Šadu do dražby. Známe se od dětství. Prodal jsem všechno, co jsem měl, a vykoupil jsem ji.“

Rapp se na ni zadíval, na její hladký obličej a tmavé spletené vlasy. Za podobných okolností získal Mohammedovu sestru. Tohle děvče bylo mladší a ustrašenější, ale jinak se od Laleh nelišilo.

Při vzpomínce na Laleh se Rappovi sevřelo srdce a on ji rychle zahnal. Uvědomoval si, že se zase vrátí. Pořád se vracela.

„Pokud pro mě není místo, zůstanu tady,“ prohlásila po chvíli vleklého ticha.

„Ne,“ odmítl jeden z počítačových závisláků trochu víc nahlas, než se patřilo. „Jestli by tu někdo měl zůstat, měl by to být on. On nás do toho uvrtal.“

„Zavři hubu!“ okřikl ho šepem ostře Gaffar. „Uvrtali jsme se do toho sami. Bojujeme za svoji vlast. Zničili ji naši lidé, ne jeho.“

Zvedl ruku, aby svého spolubojovníka uhodil, ale Rapp mu ji zadržel.

„Poslyšte, jde jen o to, abyste ji ještě chvíli bránili. Brzo bude po všem.“

Vytáhl jídlo, které přinesl, a rozdělil jim ho. „Teď se najezte a potom si posbírejte nádobíčko.“

„Může tedy s námi?“

Rapp přikývl. „Za pět minut.“

2

RABAT MAROKO

Joe Maslick se rozhlížel špinavým předním oknem auta po okolí. Bylo lépe osvětlené, než by člověk čekal, ale i tak skýtal park spoustu temných zákoutí. On sám měřil metr pětasmadesát, vážil sto kilo a v téhle části světa byl hrozně nápadný. Vlastně byl nápadný v každé části světa.

Důvod číslo čtyřicet osm, proč tu nemá co pohledávat.

Naštěstí byla hluboká noc a nikde nikdo. To dlouho nepotrvá. Ranní ptáčka se začnou brzo trousit na první kávu, děti vykročí do školy a obchodníci vyloží před krámy zboží, aby odchytili zákazníky, kterým se přičí nakupovat v plném žáru dne. Určitě to bude právě někdo z nich, kdo mu zaklepe na okno a požádá, aby poodjel jinam. Jenže tím si nebude jistý, protože nemluví arabsky.

Důvod číslo čtyřicet devět.

„Masi?“ Ve sluchátku uslyšel hlas Bruna McGrawa. „Slyšíš mě?“

„Mluv.“

„Zaznamenali jsme auto, které jede tvým směrem. Je poněkud neobvyklé. Myslím, že by to mohl být náš člověk.“

„Čím je neobvyklé?“

„Fungl nový mercedes třídy S. Dva muži vepředu, jeden vzadu.“

„Takže teroristi teď používají káry za sto tisíc dolarů?“ zavtipkoval, aby zakryl nervozitu. „Asi bojujeme na špatné straně.“

Celá tahle operace byla pěkně podělaná. Jeho velitel Scott Coleman se stále ještě zotavoval poté, co v Pákistánu přišel málem o život, a Rapp se

potloukal někde po Iráku. A on tím pádem podklesával pod tíhou nezasloužené důvěry, kterou ho zahrnuli všichni od ředitelky CIA níž.

„Třeba je to planý poplach, ale přijíždí k nároží ulice Bani,“ hlásil McGraw. „Uvidíme, jestli zahne.“

Maslick nechťel nikdy nic řídit. Když se dal do armády k Delta Force, uvědomil si, že nejsnáze životem propluje, vybere-li si kvalitní velitele a bude dělat, co mu přikážou. Proto odešel s Colemanem do soukromé sféry a strávil většinu života tím, že dělal krytí Mitchi Rappovi. Oni mysleli, on střílel. Ztraceně, to přece bylo v souladu s přirozeným řádem.

„Jo. Zabočuje. Tak to rozjedem.“

Maslick zkontroloval stav paliva. Ručička se držela nějaké tři milimetry pod plnou nádrží, stejně jako před pěti minutami. Posedla ho myšlenka, že by mohl zhatit celou operaci nějakou hloupostí a musel by pak přiznat Rappovi, že si zapomněl nabít mobil, že mu došel benzin nebo že si s sebou vzal špatnou mapu. Tak na něj doléhala, že mu už začínala zabráňovat, aby uvažoval jasně.

„Nafotili jste něco?“ zeptal se.

„Auto ano, ale fotky pasažérů nevyšly. Sklo se moc lesklo.“

„Rozumím,“ potvrdil Maslick a pokoušel se zklidnit. Byl to snadný úkol, proto mu ho přidělili. Před pár měsíci se Rappovi dostal do rukou chlápek z Krymu, do kterého Islámský stát vkládal velké naděje. Hajk Algani zaslětil celý život podvodům a většinu z něj strávil ve vězení nebo na útěku. Když mu nevyšel jeden trik s bankou, utekl do Sevastopolu a skrýval se v domě, který patřil místnímu gangu. Evropské policejní síly ho tam ale vyhmátly a on si v panice koupil příručku *Islám pro začátečníky* a zdrhl do Sýrie. Jeho CV plné finančních a internetových podvodů tam zaimponovalo a on začal dělat rychlou kariéru. Měl ale smůlu, že stejně rychle si ho všimla CIA.

Rapp ho lapil kousek za Berlínem a ten člověk se sesypal po první facce – vyklopil na sebe všechno, co kdy spáchal, a zapřísahal se nehynoucí oddaností Americe. Teď se nacházel ve vybydleném bytě ani ne půldruhého kilometru od místa, kde Maslick v zaparkovaném autě čekal na jednoho z čelních finančních kurýrů IS. Dotyčný byl známý pouze pod přezdívkou Egyptan.

Maslick měl jenom za úkol Egyptana nacpat do kufru vozu a nedotčeného ho dopravit na bezpečné místo, kde ho měli převzít lidé z agentury. Podle informací ten člověk pracoval vždycky sám, byl už postarší a nikdy u sebe nenosil zbraň. Jednodušší operaci by si nedokázal představit.

Jenže teď se ukazuje, že chlap přijíždí v esku medáku a má s sebou podle všeho tělesné strážce. Tak tohle naopak *vůbec* není jednoduché, aby do toho hrom bacil.

Na konci prázdné ulice zasvítily reflektory auta a blížily se. Maslick se sesunul na úzkém sedadle, nechal vůz přejet a pak se zase vzpřímil. Rozhodně poslední model eska. Ještě horší bylo, že tlumiče měl stlačené skoro až k vozovce. To znamenalo pancéřování.

Rozzářila se brzdová světla, vůz zabočil doleva a zmizel mu ze zorného pole.

„Wicku,“ promluvil Maslick do mikrofonu na hrdle. „Míří tvým směrem.“

„Rozumím. Jsem na pozici.“

Wicker zaujal střelecké postavení na střeše budovy naproti té, v níž se měla uskutečnit schůzka. Wick sice byl jeden z nejlepších odstřelovačů na světě, ale tady měl za úkol pouze sledovat situaci. Měli toho gaunera chytit a vyslechnout, ne zabít.

Maslick vyčkával a přitom si uvědomil, že ani v křížové palbě mu srdce nikdy nebuší tak zběsile jako teď. O logistice nevěděl vůbec nic, a zatímco Coleman nebo Rapp by tuhle akci zvládli levou zadní, na jeho vkus v ní bylo příliš mnoho proměnných, které bylo třeba brát v úvahu. Místo obyčejného auta přijel pancéřovaný mercedes. Měl by počítat s tím, že tyhle pazdráty kryje někdo ze zálohy? Wick možná v této chvíli není jediný odstřelovač v Rabatu, který zaujal vyvýšenou pozici.

Maslick se začínal tak silně potit, že bude problém udržet pevně pistoli, což se mu dosud nikdy nestalo. Ani v Afghánistánu, ani v Iráku. Dokonce ani při tom průsvihu v Pákistánu.

Důvod číslo padesát, proč by neměl tuhle akci řídit. Nebo to bylo číslo padesát jedna?

„Cíl zastavil,“ hlásil Wicker. „Zezadu vystupuje jeden muž. Podle mě nevypadá jako Egyptan. Ohozený je jako typický Saúd, oblek za deset tisíc a ručník na hlavě.“

Maslick polohlasně zaklel.

„Nerozuměl jsem, Masi. Opakuj to.“

„Vyfotil jsi ho?“

„Jo. Nic prvotřídního, ale na obálku časopisu *Kokot terorista* bude stačit.“

Maslick udeřil rukou do volantu a pak si utřel pot, který se mu řinul po čele. Analytici mu vykládali jen samé kraviny, jak se teď bez nejmenší pochyby ukázalo. Z předem naplánované operace se stala improvizace za pochodu.

„Pošli ten snímek do Langley. Uvidíme, jestli software pro rozpoznávání obličejů vyhodí nějaký výsledek.“

3

ŠIRKÁT IRÁK

Rapp se podíval na fluoreskující ručičky svých oprýskaných hodinek Timex a potom se ohlédl do tmy za sebou. Moc toho sice neviděl, ale slyšet bylo hodně. Postupovali polovičním tempem, než jaké vyžadoval jeho nejkrizovější scénář, a nadělali přitom dvakrát tolik rámusu. Podle plánu měli být s východem slunce hluboko v poušti. To bylo evidentně jen zbožné přání. Nejvyšší čas, aby vypracoval plán B.

Kolem povaleného sloupu proklouzl Gaffar a Rapp sledoval, jak se jeho mohutná postava blíží.

„Říkal jsem ti, že se máš držet vzadu a zametat stopy,“ vytkl mu, když k němu Iráčan došel.

„Já vím, ale celé to nevypadá dobře. Alimu docházejí síly a Júsuf si stěžuje, že si vymkl kotník. To nás ještě víc zpomalí.“

To už snad ani nešlo. I v domovech pro přestarlé by se našli jedinci, kteří by za ten čas zvládli dojít na kraj města.

„Jak hluboko do pouště se musíme vydat, Mitchi?“

„Asi patnáct kilometrů. Mohl jsem bez problémů vyskočit poblíž města, ale přistání vrtulníku je moc riskantní. Jsou tu samé hlídky.“

Zbytek skupiny se začal trousit po nesnesitelně dlouhých pěti minutách. Jako první k nim relativně svižným tempem dorazila žena, jejíž jméno si nepamatoval. Nedivil se. Ze všech měla právě ona největší motivaci dostat se ze Širkátu. Formální useknutí hlavy nebo popravicí četa, jež by čekaly

ostatní, byly naprosto humánní způsoby likvidace ve srovnání s tím, co prováděl Islámský stát se ženami.

„Zapomněl jsem, jak se jmenuješ,“ obrátil se k ní Rapp šeptem.

„Šada.“

„Kde zůstal tvůj manžel, Šado?“

„Pomáhá Júsufovi.“

Uplynuly další čtyři minuty, než se všichni shromáždili. Júsuf silně kulhal a měl obtočenou ruku kolem ramen Mohammeda, který ho podpíral. Rapp byl zvyklý pracovat s vojáky, kteří by za nic na světě nedali najevo únavu a slabost – až to někdy hraničilo s opačným extrémem. Júsuf naopak jako by si v takových handicapech lebedil.

Rapp měl sto chutí popadnout ho za pačesy a pěkně od plic mu objasnit situaci, v níž se nalézají, ale tím by to ještě zhoršil. Tohle byli mladí civilisté, kteří strávili posledních několik týdnů vydaní napospas žvlům a několik uplynulých let prožili v pekle. Mleli z posledního, a až jim síly dojdou úplně, na záložní zdroj odhodlání, hrdosti nebo loajality nedokážou přepnout. Prostě odpadnou.

Rapp poklekl na jedno koleno a posunkem naznačil ostatním, aby se kolem něj shlukli. „Změna plánu. Pěšky se z města a pak patnáct kilometrů do pouště nedostaneme. Musíme si obstarat nějaké vozidlo.“

Ve skupince to tiše zahučelo. Podle očekávání se takový nápad většině zamlouval.

„Moc se neradujte,“ pokračoval Rapp. „Původně jsme se měli z města vytrazit nenápadně a hlídkám islamistů se vyhnout obloukem. Teď naopak budeme muset jednu najít.“

„A co kdybychom zůstali tady?“ napadlo Júsufa. „Ty bys mohl sehnat vůz a vrátit se pro nás.“

Gaffar se k němu natáhl a dal mladíkovi pořádný pohlavek. „Copak je to nějaký váš autobusák?“

Rapp je pohybem ruky ztišil. „Nákladák se sem nedostane. Všude kolem jsou trosky budov. A i kdyby, vzbudil by přílišnou pozornost. Půjdemě najednou a najednou odsud taky zdrhneme. Rozumíte?“

Další zahučení, tentokrát už ne tak nadšené.

„Gaffare, kde by se podle tebe dalo nejspíš narazit na hlídku?“

„Když půjdeme dál ještě asi kilometr, dostaneme se na hranici území, kde už mají pravidelné patroly. Pro nás z toho plyne výhoda, že bychom mohli město opustit nepozorovaně.“

„Tak nás veď. Já budu zajišťovat zadní voj.“

Gaffarovi v patách následovala Šada a pak ostatní, přičemž si dávali záležet, aby udržovali rozestupy, jak jim to Rapp nařídil. Poslední vykročil Júsuf, který se pořád belhal s Mohammedovou oporou. Deset metrů za nimi uzavíral průvod Rapp.

Dával na svěřenou šestici pozor, ale nebezpečí, že by je protivník napadl z boku, nebylo značné. Pozici na chvostu zvolil spíš jako motivaci – a kupodivu to fungovalo. Júsuf se co chvíli ohlížel a pokaždé vzápětí přidal do kroku.

V domech kolem panovala sice tma, ale postupně byly méně a méně zničené. Suť, která ztěžovala tichý postup, ustoupila uježděné hlíně a místo vytlučенých oken viděli stále častěji zasklené rámy a okenice.

Rapp zaslechl shora tiché zapraskání a bleskurychle tím směrem namířil svůj glock. Mířidly s tlumičem zahlédl kočku, jak přeskakuje z jednoho obnaženého střešního trámu na druhý. Jinak bylo všude ticho. Islámský stát nařídil zákaz vycházení a zatemnění a zdejší lidé se jeho příkazům nehodlali protivit.

Severně zahlédl nejasnou záři a zastavil se. Natočil hlavu, aby tím směrem zaměřil periferní vidění, citlivější na světlo. Ukázalo se, že to nebylo nutné. Ze stejné strany zaslechl sílící hukot jedoucího auta.

Rapp se dal do klusu, předběhl celý neuspořádaný zástup a stanul v čele. Jak očekával, Gaffar se už zastavil a schovával se za rozmlácenou kašnou.

„Je to východně o jednu ulici dál,“ hlásil, zatímco Rapp gesty naznačoval ostatním, aby se nehýbali z místa.

„Podle mě míří na okraj města, kde to otočí a vezmou to zpátky tamtou ulicí proti nám.“

„Taky bych řekl.“

„Takže to můžeme klidně provést třeba tady,“ usoudil Rapp. „Pokud se nám bude zdát, že jich není tolik, abychom je nedokázali přemoci, vrhneme se na ně.“

„Co si představuješ pod pojmem ‚tolik‘?“

Rapp zkoumal ulici i budovy, jež ji po obou stranách lemovaly. K vlastnímu užitku je využít nemohli. Znamenalo to, že musejí vsadit na moment překvapení a také na skutečnost, že bojovníci IS nejsou zvyklí na odpor místních obyvatel.

„Ty asi nemáš tlumič, co?“

„Ne. Jen pětiranný revolver. A nůž.“

„V tom případě víc než devět už představuje riziko.“

„Devět? Děláš si legraci?“

„Máš dojem, že jich zvládneme víc?“

„Já myslel mín.“

„Hlavně mě neznervózňuj, Gaffare. Dáme jim znamení, aby zastavili, a já se k nim vydám, jako že se s nimi chci spřátelit. Oslabím jejich obezřetnost. Pokud budeš střílet z mého glocku, nebude skoro nic slyšet a oddálíš tak jejich reakci. Já...“

„Ne,“ odporoval Gaffar rozhodně. „Oba víme, že to, co navrhuješ, je šílenství. Půjdu já. Nemluvíš přízvukem zdejší oblasti a střlíš o moc líp než já. Navíc – nechci se tě nijak dotknout – nejsi zrovna srdečný, kdežto mě mají všichni rádi.“

„Opravdu? To jsem nevěděl.“

„Zeptej se, koho chceš,“ odvětil Gaffar s náznakem suchého humoru, zatímco se k oběma znovu donesl hukot hlídkového nákladáku IS. „Mám velice družnou povahu.“

„Tak ji využijeme,“ souhlasil Rapp. Byla to bezesporu lepší strategie, jenže on na sebe reflexivně vždycky chtěl vzít nejobtížnější část operace.

„Mohammed je taky ozbrojený,“ napadlo Gaffara. „Požádáme ho, aby nám pomohl?“

„Mně to nevadí, ale chceš riskovat, že bude střílet směrem k tobě?“

„To radši ne.“

Budovy po pravé straně začaly lehce odrážet světlo jediného rozsvíceného automobilového reflektoru a Gaffar se zhluboka nadechl. Při výdechu se neznatelně zachvěl.

„Není ti nic?“

„Kdepak.“

Gaffar sloužil v pravidelné irácké armádě, měl americký výcvik a byl

v každém ohledu zocelený. Jenže čelit bandě po zuby ozbrojených šílenců z Islámského státu, to by asi rozhodilo každého.

Rapp zahrabal v kapse bundy a vyndal krabičku marlborek. Společně se zápalkami mu ji podal.

„Tebe mi vážně seslalo samo nebe,“ usmál se Gaffar. „Nechť tě provází Alláhův úsměv.“

„Tebe taky.“

Po těch slovech obr s rukou zvednutou na pozdrav vykročil doprostřed vozovky a mhouřil oči v záplavě čelního světla nákladáku. Auto začalo brzdit a Gaffar přihlížel s nucenou netečností, dlaní stínil plamen zápalky a nesl ji k cigaretě, která mu visela z úst.

Malý nákladák zastavil smykem asi sedm metrů před ním a posádka seskákala z korby. Křičeli a všichni na Gaffara mířili kalašnikovy.

Osazenstvu kabiny trvalo déle, než vystoupili, ale nakonec měl Rapp možnost je všechny přesně spočítat. Sedm. Takže se odváží.

„Co tady děláš?“ obořil se řidič na Gaffara. „Je zákaz vycházení.“

Gaffar jakoby nic odhodil zápalku a pak dlouze potáhl z cigarety. „Poslal mě sem generál Masrí. Dostali jsme informaci, že v opuštěné části města se ukrývá Muhammad Qarní a jeho skupina. Podle mě to ale není pravda. Nenašel jsem po něm ani stopu.“

Přikročil blíž, aniž by bral na vědomí namířené zbraně, vyklepl z krabičky cigaretu a nabídl ji řidiči. Ten si ji vzal a Gaffar mu připálil.

„Asi město opustili,“ pokračoval. „Jestli je to tak, o všechno nezbytné se za mě postará poušť.“

Nabídl cigarety i ostatním a ozbrojenci váhavě přikročili. Rapp je bedlivě sledoval přes tlumič, pozoroval, jak se pohybují, jak zacházejí se zbraněmi, jak moc jsou ve střehu. Než si rozebrali cigarety, určil jim všem pořadí. Nevypočitatelnost boje mu samozřejmě mohla udělat čáru přes rozpočet, ale nebylo od věci stanovit si rámcový plán.

Gaffar se své role zhostil skvěle. Evidentně v tom, že si umí získat druhé, nepřeháněl. Rozproudil se hovor a každou chvíli zazněl smích. Rapp už nedokázal rozeznat jednotlivá slova, ale to byl záměr. Gaffar mluvil hodně tiše, protože chtěl, aby se všichni shlukli kolem něj. Obklopila ho pěkně sevřená skupinka, ale na ráně se tak ocitl i on.

Rapp čekal na další výbuch smíchu a pak rychle po sobě dvakrát vypálil. Tentokrát cílům nemířil přímo na hlavu, jak mívával ve zvyku, ale zaměřil se na střed skupiny. První výstřely směřoval mezi muže obrácené k němu zády a trefil ty, kteří stáli proti nim. Třetí výstřel znesnadňovala Gaffarova pozice ve shluku, a tak musel mířit déle, než se mu líbilo. Dva první cíle se už téměř sesuly k zemi, když konečně stiskl spoušť a zasáhl třetího bojovníka těsně pod útočnou pušku, kterou měl zavěšenou na prsou.

Řidič varovně vykřikl a Gaffar se ve zlomku vteřiny v situaci zorientoval. Zavolal něco o Muhammadovi a jeho skupině, tasil pistoli a vystřelil špatným směrem, aby posílil domněnku, že útok přichází od jihu.

Zbytek islamistů ho následoval a spustil palbu do oken budovy na druhé straně ulice. Na Rappa se sypaly třísky, betonový prach a skleněné střepy a on zamířil na záda řidiče. Sejmul ho jedním rychlým stisknutím spouště. Vedení padlo. Hned nato obrátil hlaveň k muži z korby, který mu připadal neobyčejně ostražitý a vysportovaný.

Gaffar sebou náhle škubl a zhroutil se k zemi. Dopadl tak tvrdě, že Rapp na okamžik zaváhal a napadlo ho, jestli se někde skutečně neskrývá střelec, o kterém nevěděli. Hned nato mu ale došlo, že je to divadlo. Gaffar teď ležel na zádech za zbývající trojicí bojovníků.

Rapp se znovu soustředil na svůj cíl a skolil jej a ve stejné chvíli Gaffarův výstřel utrl temeno hlavy jeho kolegovi. Poslední zbylý náhle přestal pálit a zmateně se rozhlédl kolem sebe. Okamžik nato ho Rappova kulka zasáhla do spánku.

Potom se rozhostilo opět ticho.

Rapp kývl na ostatní a pak vyběhl na ulici, aby posbíral zbraně. „Nejsi zraněný?“

„Nic se mi nestalo,“ odpověděl Gaffar, vstával a oprašoval se.

Rapp mu hodil kalašnikov a ostatní zbraně pak naházel na korbu nákladáku. To už k němu zezadu doběhla Šada a on jí pomohl nahoru na auto. Hned za ní naskočil Gaffar a začal přes bočnici vytahovat ostatní. Mohammed pomohl Jusufovi a potom se rozběhl ke dveřím spolujezdce.

Rapp šlápl na plyn a Gaffar s ostatními na korbě drželi zbraně v pohotovosti, aby v náhodném pozorovateli vzbudili dojem, že jde o hlídku IS.

„Tamhle,“ ukázal Mohammed přes čelní sklo. „Zahni doleva a objedť to. Dostaneme se na ulici, která nás vyvede přímo z města.“

Rapp postupoval podle jeho pokynů, ale jinak si ho nevšímal. Při troše štěstí budou za hodinu na palubě vrtulníku a on Muhammada Qarního už nikdy neuvidí.

4

RABAT MAROKO

Hajk Algani stál u parapetu a shlížel dolů na spleť uliček tržiště. Před chvílkou zahlédl automobilová světla, ale ta už teď byla zhasnutá. Došlo k tomu tak rychle, že nemohla pocházet od projíždějícího vozu, ale od auta, které zastavilo.

Závrať, jež se ho zmocňovala, ještě zesílila a vyvolávala v něm pocit na zvracení. Přepadlo ho dávení a on musel utíkat na záchod. Zvedl prasklé prkýnko a vyzvracel se do špinavé mísy. Už to dlouho trvat nebude, utěšoval se. Brzy bude po všem.

Dopravdy to skončí?

Nebylo pochyb, že tohle celé si spískal sám, ale teď mu to připadalo, jako by vedl úplně nový život. Už dávno nebyl ten arogantní mladík, který uprchl ze Sevastopolu, aby se dal k Islámskému státu. A zřejmě takový nebyl nikdy.

Jak se mu v životě stávalo běžně, za jeho současné potíže mohla žena. Byla krásná a zanícená, oddaná muslimka, která nemyslela na nic jiného než na Boha a boj. On sice opustil islám ve chvíli, kdy jako teenager odešel z domu, ale její nezlomná víra a neochvějná cílevědomost ho nakazily. To ona ho přemluvila, aby se uchýlil do otevřené náruče džihádu, aby nechal za sebou předešlý život drobného kriminálního a zasvětil ho vznešenějšímu účelu: vzniku nového chalífátu.

Kvapně se vzali a pak s pomocí kontaktů, které si jeho žena udělala na internetu, odešli do Sýrie, kde je představitelé IS odvezli na neznámé

místo. Nevadilo jim, že ani jeden z nich neví, kde jsou. Dostali se mimo dosah evropských orgánů a on podlehl svůdnému kouzlu její krásy a světa radikálního islámu, pro nějž žila. Ať se ocitnou kdekoli, budou tam v Božím jméně bojovat proti západním ďáblům.

Přesný moment, kdy se to celé zhatilo, bylo velice jednoduché stanovit. Dlouhé dny putovali zemí, vyhýbali se Asadovým eskadrám smrti, ruským letadlům a americkým dronům. Spánek omezili na prchavé chvílky ve vybombardovaných troskách nebo jeskyních. Konečně se dostali na základnu IS, kde na ně bezvěrci nemohli. Mira se odešla se skupinou žen vykoupat. Teprve tam sejme čáador, aby ji nikdo jiný než ony neviděl.

Později téhož dne jeho i Miru oddělili od zbytku rekrutů a naložili je do rozpáleného SUV, které se rozjelo do pouště. Když řidič soustavně odmítal odpovídat na otázky, zmocnilo se ho znepokojení, Mira však zůstávala klidná. Její jistota byla neotřesitelná. Věřila, že byli vybraní k nějakému zvláštnímu úkolu, že jejím osudem je změnit běh dějin.

Dostala se do úplného vytržení, když je přijal osobně mulla Sajjid Halabí. Setkat se s člověkem, který se těšil nezměrné Alláhově lásce! Který zasel teror do srdcí Američanů! O takové počte se jí ani nesnilo. Vzpomínal na to, jak mu přísahal bezmeznou oddanost, i na pobavení zračící se ve světlemodrých očích, které Halabí podědil od dávných nájezdníků na jeho vlast.

Ona měla oči značně odlišné. Tmavé, oživené Boží slávou. Ten výraz se rychle proměnil ve zděšení, když se dozvěděla, že ve svatém boji jí byla přidělena úloha členky mullova harému. Algani stále ještě slyšel, jak žádala, aby ji zachránil, když ji odvlékali z místnosti. Ale nemohl nic dělat.

Jakmile byla pryč, zůstal stát sám před vůdcem Islámského státu. Pobavení se mu z očí vytratilo. Teď měly mrtvý výraz. Jako když nalijete vodu do prázdných očních důlků lebky.

Algani si pospíšil, aby i on přísahal mullovi maximální oddanost, a zdůraznil, jak je hrdý na to, že mohl poskytnout svou mladou ženu pro svatou věc. Když se k němu zezadu začali stahovat Halabího lidé, zoufale pátral po něčem, čím by ty mrtvé oči znovu oživil. Nakonec toho docílil, když se zmínil o svých značných schopnostech v oblasti finančních machinací. Mullův postoj se lehce změnil, a on proto drmolil ještě překotněji a vy-

chloubal se, jak je skvělý, pokud jde o defraudace, praní peněz a nevystopovatelné bankovní transakce. Pohyb mullovy ruky zastavil postup jeho lidí a navždy změnil Alganiho život.

V Halabího službách strávil déle než rok, uváděl v činnost finanční síť a shromažďoval peněžní dary od sympatizantů z celého světa, především pak ze Saúdské Arábie. Vedl hanebnou, ale poměrně snesitelnou existenci, dokud se nedostal do hledáčku CIA.

Před třemi měsíci se ve finanční čtvrti Berlína zabýval rutinní operací, když se na něj vrhli dva muži a vtáhli ho do dodávky. Probral se nahý na betonové podlaze se stahovacími pouty na rukou i na nohou. Nikde sebe-menší záblesk světla, a ztratil pojem o čase. Hulákal na své věznitele, ale nikdo se neozval. Prosil. Žadonil. Dokonce se modlil. Nakonec zima, hlad a odloučení převážily jeho strach z mully a on nabídl cokoli – všechno – za krátký okamžik kontaktu s jinou lidskou bytostí.

Tehdy se setkal s Mitchem Rappem. Američan měl stejně mrtvý výraz jako Halabí a stejné sklony k násilí, ale tím podobnost končila. Zatímco šéf IS byl prchlivý, nevypočitatelný a nešlo mu o nic jiného, než jak se na jeho úsilí dívá Bůh, Rapp byl výsostně racionální. Svě protivníky měl přečtené a věděl, co je třeba, aby je porazil. Teď šlo o to, zda mu Algani může být v té snaze nápomocný, nebo bude výhodnější, když skončí s kulkou v hlavě.

Bez Miry už zase ztratil víru. Koneckonců, vždyť byl jen zločinec. Nicka, které jde jen o vlastní prospěch a islám i chalífát jsou jí ukradené. Chtěl jenom přežít.

Rapp mu dal příležitost. Poté co jí prozradil všechno, co věděl, poslala ho CIA zpátky k Islámskému státu s příkazem podávat pravidelná hlášení o všem, co pro svého zaměstnavatele dělá. Když Američany informoval o schůzce v Rabatu, Rapp usoudil, že potřebuje kurýra. Výměnou za tuhle službu bude Algani volný.

Někdo tiše zaklepal na dveře a Algani si předtím, než k nim vykročil prázdným bytem, vypláchl pusou. Ještě ani neotočil kulovou klikou, když se dovnitř vedral mohutný chlap v tmavém obleku. Spěšně prošel bytem a kontroloval, jestli je všechno, jak má být. Potom přirazil Alganiho na stěnu a prohledal ho. Nenašel u něj nic než mobil a vzal si ho, vyndal z něj

baterii a pak ho hodil na zem. S uspokojením shledal, že byt je bezpečný, poodešel do kouta a promluvil do mikrofonu připevněného na zápěstí.

Chvilí nato vešel další muž. Byl hubený, ale přes opasek, na který by většina lidí musela vydělávat déle než rok, mu přetékal břicho. Algani se bezděčně o krok stáhl a neznámému zahrál na rtech spokojený úsměv. Co to bylo za lidi? Měl se setkat pouze s jedním kurýrem, s Egyptanem něco po padesátce, který o lidech financujících Islámský stát věděl víc než kdo jiný s výjimkou mully Halabího. Podtrhla ho CIA? Dohmátl se mulla, že Algani zradil? Přišli ho tihle dva zabít?

Znovu o krok ustoupil, ale potom uviděl, že nově příchozí má v ruce kufřík. S podobnými transakcemi měl už dost zkušeností, aby věděl, že kufřík má správnou velikost na to, aby pojal sumu, která měla dnes přejít z jedné rukou do druhé: milion amerických dolarů.

„Nesete peníze?“ zeptal se Algani ve snaze lépe se orientovat v situaci.

„Samozřejmě,“ odpověděl muž. „Jen mě mrzí, že se mulla Halabí nemohl dostavit osobně. Musíme si popovídat o spoustě věcí. Vytvoření chalífátu a šíření jediné pravé víry není snadný úkol. A západní mocnosti nejsou snadný protivník.“

Algani pokorně přikývl. Zprvu měl dojem, že ten člověk je bohatý saúdský obchodník, ale teď pochopil, že se pletl. Majestátní postoj, až komicky zvýrazňovaná vlastní důležitost, mizerné předstírání egyptského původu a osobní angažmá v této akci. To mohl být jedině mladý princ.

Algani s nimi měl bohaté zkušenosti, potkával je jak v současné pozici, tak dříve, když si mezi nimi vybíral četné oběti svých realitních podfuků. Jak je znal, připadali mu všichni stejní. Nanicovatí, arogantní hlupáci přesvědčení o tom, že urozený původ je staví nad zbytek lidstva. Díky takovým vlastnostem byli velice vděčnými cíli pro úplatky a vůbec si neuvědomovali, že v chalífátu vedeném Sajjidem Halabím budou první, kdo půjde na smrt.

V tomto případě však královská přítomnost zadělávala na velice nebezpečnou situaci. Slíbil Rappovi egyptského kurýra, ne dětinského rozmazlence. Nebude to ten chlápek ze CIA považovat za podraz? Nerozmyslí si to a neodstřelí ho místo slibované svobody?

Příchozí pozvedl kufřík. „Tady má váš vůdce ode mě dárek. Tím uděláme první krok, abychom zatahli Američany do boje, který nemůžou vyhrát.“

Algani kufřík převzal a odhadl, že váží asi deset kilo. Čekal, že se mladý Saúd otočí, aby zmizel a už se nikdy nevrátil, jenže ten pitomec místo toho řečnil dál.

„S americkými zbabělými psy budeme bojovat zvnějšku a současně je budeme ničit i zevnitř. Dobře je znám. Studoval jsem na Západě a ve Spojených státech mám rozsáhlé obchodní zájmy. Američané jsou snadno manipulovatelní slaboši. Nevidí dál dopředu než na pět let. Nanejvýš deset. My si uvědomujeme, že takové časové horizonty jsou bezvýznamné. Alláh je věčný a přeje trpělivým. Pokoříme je během padesáti let. Nebo za sto let. Možná až za tisíc. Jak se jejich civilizace bude hroutit pod tíhou vlastní zkaženosti a nedostatkem soudržnosti, pozvedneme se a nastoupíme na jejich místo.“

„Bud' pochválen Alláh,“ odvětil Algani a pořád nechápal, proč ten mlčivý už neodejde. Co sleduje tím, že se tu zdržuje? Určitě existují bezpečnější místa, kde by mohl naslouchat své samomluvě.

„Jak říkám, já Američany znám,“ žvanil muž dál. „Znám je lépe, než znají sami sebe. Chtěl bych mullovi nabídnout své služby. Chce-li Západ porazit, musí mu v první řadě porozumět. Jeho původ...,“ tady Saúdův hlas trochu zaváhal, „... mu takové porozumění ztěžuje.“

Algani měl co dělat, aby k tomu něco nepoznamenal. Halabí získal vzdělání v medrese, kterou nejspíš financovala právě rodina tohoto člověka. Mulla sice skutečně neměl přímou zkušenost se Západem, ale podařilo se mu získat opětovnou kontrolu nad rozsáhlými oblastmi, jež ztratil jeho předchůdce, a vybudovat složitou velitelskou a organizační strukturu, jejíž efektivitu si svět teprve začíná uvědomovat. Čeho dosáhl zhýčkaný dítě, který stál před ním? Jeho jedinou povinností bylo nechat si proplácet šeky, které mu rodina posílala, a snažit se neprošustrovat všechny peníze v evropských kasínech.

„Vyřídím vaši velkodušnou nabídku mullovi, jen co se s ním uvidím. Jsem přesvědčený, že vaše rady velmi ocení.“

Jako mnohým dalším lidem jeho typu bylo i tomuto muži jednoduché

zalichotit. Blahosklonně se usmál a dal posunkem znamení svému osobnímu strážci. A pak už byli oba konečně pryč.

Algani otevřel kufrík, vysypal svazky amerických dolarů na podlahu a teprve potom zvedl telefon a vložil do něj baterii. Postavil se k oknu, vyhlížel ven a snažil se zklidnit dech. Chvilí nato uviděl vzdalující se záblesk automobilových světel. Když se opět rozhostily tma a ticho, přešel ke dveřím, ale zastavil se s rukou na klice.

Co má dělat? Zavolat Rappovým lidem a sdělit jim, že ten, s kým se setkal, byl někdo jiný, než čekali? Nebo by měl prostě utéct? Jak by se nejlépe jednou provždy ztratil ze zorného pole Sajjida Halabího a – to bylo ještě podstatnější – z hledáčku Mitche Rappa?

5

ŠIRKÁT IRÁK

„Zopakuj to,“ mluvil Rapp do mikrofonu na hrdle. „Ztratil ses mi.“
Odpověď nepřišla.

I když museli změnit původní plán a zmocnit se nákladního auta, operace probíhala docela hladce. Díky tomu, že Mohammed znal zdejší oblast od narození, dokázal je vyvést na silnici z města, aniž je někdo zahlédl a bez zbytečných zajižděk. V Rappově zpětném zrcátku už byl Širkát téměř osm kilometrů daleko, a jak odhadoval, k místu přistání jim scházelo už jen zhruba devět. Vozovka byla v lepším stavu, než naznačovaly zpravodajské informace, a ukořistěná rachotina ji zvládala bez výrazných obtíží. Dostal z ní nanejvýš necelých padesát kilometrů v hodině, ale kola jí neupadla a zdálo se, že přístroje na palubní desce ukazují správné hodnoty.

„Marcusi! Ozvi se!“

„Vydrž...,“ ozvala se odpověď rušená statickým šumem. „Snažím se opravit...“

Marcus Dumond byl počítačový hacker a seděl by momentálně ve vězení, kdyby byl Rapp nezasáhl a nenabídl mu práci. Během pár posledních let se stále častěji účastnil podobných operací a už několikrát se ukázalo, jakou pro ně má cenu. Svým způsobem pykal za svou šikovnost. Situace, v nichž se rozhodovalo mezi životem a smrtí, nesnášel a o vojenské strategii nevěděl zhora nic. V technologiích se však vyznal jako nikdo druhý.

„Už tě slyším,“ potvrdil Rapp a vjel do hlubokého výmolu, který ve světle slabých reflektorů přehlédl. Ohlédl se, jestli nepopadali z korby lidé,

kteří tam vezl. Gaffar předvídal, že bude mít obavy, a několikrát plácl na střechu kabiny, aby ho ubezpečil, že se nic nestalo.

„Dobrá zpráva je, že vrtulník přiletí včas,“ sděloval mu Dumond.

„A ta špatná?“

„Od severu se k vám blíží motorizovaná hlídka. Po stejné silnici.“

„Jak jsou daleko?“

„Přibližně tři kilometry. Už brzo byste měli zahlídnout jejich světla.“

„Nedá se to vzít někudy objížděkou?“

„Ne. Když sjedeš sto metrů ze silnice, projedou kolem a nevšimnou si vás.“

„Neujeli bychom ani tři metry a uvízli bychom.“

„V tom případě se ani jim nepovede líp. Sjeďte co nejdál ze silnice a k místu přistání vyrazte co nejrychleji pěšky. Nejspíš si vašeho auta všimnou, ale protože to vezmete vzdušnou čarou, udržíte si před nimi zhruba šestikilometrový náskok. Terén je víceméně rovinatý, jen tu a tam narazíte na skupinky nevelkých skalisek.“

Kdyby cestoval s Colemanovou skupinou, byl by to snadný úkol, ale partu, kterou měl na krku, protivník dostihne během pěti minut.

„To je vyloučené.“

„V tom případě fakt nevím, Mitchi. Řeknu už jenom jedno: když budete pokračovat v jízdě, střetnete se s nimi.“

Rapp v duchu zaklel. „Jak to vypadá ve městě?“

„Mám dron nad vámi, takže tam moc dobře nevidím. Už zjistili, jaké boží dopuštění jste nadělali, a sjíždějí se tam hlídkové vozy. Zdá se, že jeden z nich vám vyrazil v patách, ale na to, aby vás ohrozil, jede moc pomalu.“

To nemusela být tak docela pravda. Američanům se sice úspěšně podařilo vyřadit z provozu mobilní a satelitní komunikaci v oblasti, ale s krátkovlnnými vysílačkami si nevěděli rady. Bylo docela možné, že hlídka ve voze před nimi už ví, co se ve městě stalo, a jde po nich.

„Rozumím. Zůstaň na příjmu.“

Rapp pohlédl na Mohammeda a přešel do arabštiny. „Naším směrem se blíží hlídka.“

„Hlídka?“ Mohammed sebou na sedadle trhl. „Co to má znamenat? Z téhle silnice nevedou žádné odbočky. Takže...“

„Uklidni se. Nic nám nehrozí. Jen budeš muset nejspíš převzít řízení.“

Neuhýbej ze silnice a pokračuj k místu přistání podle souřadnic, které jsem ti dal.“

„To nechápu.“ Drmolil tak, že mu bylo sotva rozumět. „Proč mám řídit? Co chceš dělat? Kde budeš?“

Rapp si ho nevšímal a bouchl pěstí na okno za sebou. Za okamžik se Gaffar vyklonil z korby a otevřeným okýnkem prostrčil vousatý obličej nad volant.

„Něco se stalo, Mitchi?“

„Vypadá to tak. Ale možná ne. Blíží se k nám hlídkový vůz. Upozorni všechny, že se mají tvářit přátelsky.“

Gaffar kývl, že rozumí, a stáhl se na korbu, aby instruoval svoje lidi.

„Mitchi...“, začal opět Mohammed.

„Teď ne,“ přerušil ho Rapp. V dále už bylo vidět slabou záři, ale Mitch sevřel pevněji volant. Ne kvůli blížící se hlídce. Starost mu dělal Mohammedův výraz, který sledoval koutkem oka.

„Musím se tě na něco zeptat.“

Rapp dál mlčel a doufal, že tváří v tvář narůstající hrozbě ze strany protivníka mladý Iráčan ztratí myšlenkovou nit. Nepřekvapilo ho, že se stal pravý opak. Mohammed nehodlal opustit světездеjší, aniž by se dozvěděl, jak zemřela jeho sestra.

„Co se stalo Laleh, Mitchi? Generál Mustafa byl ubodaný a ji jsme našli ležet vedle mrtvou se střelnou ranou v hrudi. Tys u toho byl, že? Kdy přišla o život?“

Rapp zase neodpověděl. Od blížícího se hlídkového vozidla ale záchranu čekat nemohl. Vypadalo to, že jede hrozně pomalu.

„Měla u sebe nůž,“ vypravil ze sebe konečně. „Nevěděl jsem o něm. Vrhla se na Mustafu.“

Mohammed kývl a jeho pomstychtivý úsměv byl ve světle ciferníků na přístrojové desce stěží vidět. „Bratr se domníval, že to ty jsi zabil to prase. Mně to ale bylo jasné. Laleh byla nejsilnější z nás. Už když jsme byli ještě děti.“

Rapp sešlápl o něco víc plynový pedál, ale nákladák nereagoval. I když jeli právě z kopce, víc než pětadesátka se z něj vyždímat nedala.

Oboustranné ticho trvalo jen krátkou chvíli a pak Mohammed znovu promluvil. „Takže ji zastřelil některý z Mustafových strážců?“

Rapp věděl, že by mohl zalhat. Nikdo by na to nepřišel. Z těch, co u toho tehdy byli, zůstal naživu jen on.

„Mitchi?“

„Nezastřelil ji Mustafův strážce.“ Když se sem vracel pro Mohammeda a jeho skupinu, uvědomoval si, že takovému rozhovoru neunikne. A o tom, co jim poví, se rozhodl dávno předtím, než se do Iráku vydal. Laleh si zasloužila, aby se lidé dozvěděli, jak skončila. Jak doopravdy skončila.

„Tak kdo tedy?“

„Zastřelil jsem ji já. Generál ležel v krvi na zemi. Jeho strážce se na ni sáply.“

Nebyl si jistý, jak to Mohammed přijme, ale překvapilo ho, že se pouze na sedadle sesunul hlouběji.

Kde je ta zatracená hlídka? Cokoli by bylo lepší než muset tady dřepět a mluvit o Laleh. Zrovna v období, kdy se mu konečně začalo dařit prospat celou noc, aniž by ho vzpomínka na ni s děsem vytrhávala ze spánku.

„Vím, jak příslušníci Islámského státu zacházejí se ženami, které jim vzdorují,“ ozval se konečně Mohammed. „Byl jsem toho svědkem stejně jako ty. A viděl jsem, co z nich na závěr zbylo.“

Položil Rappovi ruku na rameno. „Nikdo z naší rodiny nepřežil, jen já a bratr. A já ti chci naším jménem poděkovat, že jsi našel odvahu udělat to, co bylo nezbytné. Chápu, jak to musí být pro Američana těžké. I pro takového, jako jsi ty.“

Na svahu před nimi se vynořila světlá auta a Rapp se snažil zjistit, jestli krajnice cesty je natolik pevná, aby po ní projeli, pokud přijíždějící hlídka zatarasí vozovku. Nepůjde to. Vítr navál podél silnice měkký písečný hřeb, který dál před nimi vytvořil nízký násep.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Mohammed.

„Nic. Zatím prostě jen sed.“

Světlo sílilo a Rapp musel nakonec sklopit stínítko, aby mu záře nenařušila poslední zbytky schopnosti vidět ve tmě. Uhnul co nejvíc napravo a nohu měl připravenou na brzdu pro případ, kdyby hlídkové auto vjelo do jejich pruhu. Na vzdálenost sto metrů zjistil, že vůz je podobný tomu, v němž jeli – malý nákladák s dvoučlennou posádkou v kabině a s dalšími

ozbrojenci na korbě. Pokud za volantem nesedí blb, potlačí nutkání udělat něco unáhleného, aby svoje lidi nevyklopil na vozovku.

Dělilo je padesát metrů a Mohammed sáhl po pistoli u pasu. „Víš jistě, že bychom neměli...“

„Nedělej *vůbec* nic.“

Slyšel Gaffara, jak projíždějící skupinu zdraví, ale odpověď nenásledovala. Posádka druhého nákladáku jen sledovala, jak ji jejich vozidlo míjí. Rapp uhnul opět doprostřed silnice a nespouštěl zrak ze zpětného zrcátka. Ujeli pětadvacet metrů, pak padesát...

Ozbrojenci na korbě se najednou přikrčili, aby neztratili rovnováhu.

„Do prdele...“

„Co je?“ Mohammed se obrátil na sedadle právě včas, aby viděl, že nákladák smykem a v obrátce o devadesát stupňů zastavil.

Rapp sešlápl plyn k podlaze, což mělo jen pramalý účinek, zatímco nákladák za nimi se pokoušel obrátit do protisměru, aniž by uvízl v návěji.

„Sedni si za volant,“ vyzval Mohammeda, otevřel dveře a za jízdy vylezl na stupátko. Tam zjistil, že Gaffar už začal jednat – od vydešených spolujezdců vybíral zásobníky.

„Teď mě dobře poslouchej,“ vysvětloval Mohammedovi, který se posunul na jeho místo. „Pustíme se do vrchu, a až zajedeme za ten val, zpomalíš natolik, abychom mohli s Gaffarem vyskočit. Použij parkovací světla, brzdová nerozsvěcej. Rozuměl jsi?“

Mohammed trhaně kývl a nepřestával oběma rukama shora svírat volant. Rapp se vyhoupl na korbu a vzal si od Gaffara útočnou pušku a tři zásobníky.

„Jak jsi to vymyslel?“ křikl Gaffar, aby přehlušil vítr.

„Vyskočíme. Ty vylezeš na návrší východně od silnice. Já se zavrtám do písku na druhé straně. Budeš střílet první a naženeš je ke mně.“

Gaffar přikývl.

Hlídkovému autu se konečně podařilo obrátit a k nim teď doléhalo bučení jeho motoru, jak řidič sešlápl plyn k podlaze. Na rozdíl od nevelkého vyprošťovacího vozidla, v němž se tísnili, pronásledovatelé jeli v nejnovějším modelu Toyota Tacoma. Než Mohammed objel dunu a začal zpomalovat, hlídkový nákladák stáhl vzdálenost mezi nimi na půlku.

V temné krajině nabízející z barev jen černou a bílou se rychlost těžko odhadovala, a tak se Rapp díval zadním okýnkem do kabiny, až ručička tachometru klesne na pětadvacet kilometrů v hodině. Jakmile se tak stalo, vyhodil přes postranici kalašnikov, vyskočil za ním, odkulil se po vozovce a přistál v měkčím písku u krajnice. Těžší a méně vytrénovaný Gaffar nedoskočil tak daleko, dopadl tvrději a chvíli se válel po silnici, než se zastavil.

Rapp popadl obě pušky a běžel k němu.

„Žiješ?“

„Jo, dobrý,“ odpověděl Gaffar a nejistě se zvedal.

Rapp ho popadl za obě ruce a prudce trhl. Gaffarovi se to podařilo bez větších potíží ustát a udržet rovnováhu. Byl jen otřesený. Nic závažného se mu nestalo.

Rapp mu podal kalašnikov. Moc času neměli. Zvuk motoru se blížil.

Iráčan se rozběhl ke srážu u silnice a Rapp vběhl do pouště na protější straně. Ohlédl se a viděl Gaffara, jak se drápe výš. Působil jistě a šlo mu to rychle. Světlo příjíždějícího auta sílilo, ukrajovalo jim čas, na druhou stranu ale umožnilo Rappovi zdolat nerovný terén rychleji. Doběhl k nevelkému písečnému přesypu a zalehl za něj na břicho.

Střelba proti blížícímu se světlu nebude nejideálnější, ale od Gaffara se koneckonců velká přesnost nevyžadovala. Bude stačit, když u těch všiváků vyvolá pocit strachu z božího hněvu.

Nákladák vjel do zatáčky tak prudce, že ji vybral na dvou kolech. Nestáčil ještě ani dopadnout na všechna čtyři, když Gaffar zahájil palbu do čelního skla. Posádka vzadu se bohužel dobře držela a auto se nepřevrátilo. Jen ztratilo razanci a zpomalilo, jak se řidič zhroutil na volant. Ozbrojenci vzadu vyskákali ven, jakmile bok auta začal drhnout o násep. Bylo jich osm a zdálo se, že se jim nic nestalo. Naopak oba pasažéři v kabině byli buď mrtví, nebo zneškodnění.

Čtyři členové hlídky se vrhli ke srážu, kde zalehli hned pod Gaffarem, takže ten na ně neviděl. Další se hnali přímo k Rappovi. Gaffar jednoho z nich sejmul, když ho od Rappa dělilo celých patnáct metrů, ale to byla náhoda. Světla nákladáku se nárazem do duny rozbila, a Gaffar nemohl jen při svitu měsíce spolehlivě mířit na skrčené běžící postavy.

V Rappově sluchátku to zapraskalo, ale tentokrát se mu neozval Marcus Dumond. Mluvil Fred Mason, pilot vrtulníku, kterého Rapp přibíral na akce takového druhu. „Mitchi, blíží se a v jihozápadním směru vidím nějaký rozruch. To jste vy?“

„Souhlasí.“

„Potřebujete pomoc?“

Zbývající trojice útočníků se k němu dostala na tři metry a Rapp je v oblouku pokropil deštěm střel. Dva padli k zemi okamžitě, ale třetí udělal ještě pár kroků, než se kousek před Rappem rovněž zřítíl do písku.

„Ne. Pokračujte k cíli. Náklad bude k vyveznutí na místě přistání cirka za patnáct minut.“

„A co ty?“

„Uvidíme podle situace.“

Islamisté krčící se u paty srázu viděli výšlehy ohně z jeho pušky a začali ostřelovat písečný přesyp, za nímž se Rapp ukrýval. Mrtvola před ním nadskakovala, jak ji špikovaly zásahy, a Rapp se stáhl o pár metrů dozadu a pak se začal plazit jižním směrem. Po několika vteřinách palba utichla. Teroristé neměli jak si ověřit, jestli ho zasáhli, a chtěli šetřit municí. Rapp se vzdálil o padesát metrů, přehodil si pušku na záda a přeběhl přes silnici. Zdolat sráz mu trvalo déle, než by chtěl, ale musel být absolutně potichu. Ne kvůli těm hovadům za nákladákem, ale kvůli Gaffarovi. Spojení neměli a on bude vyhlížet každého, kdo by se k němu chtěl dostat z týlu.

Rapp zašel dost daleko do pouště, než se obrátil zpátky. Postupoval pomalu, soustředil se na každý krok, a tak mu trvalo tři minuty, než za hranou valu uviděl ležet Gaffara. Rapp k němu přistoupil zezadu a položil mu ruku na záda.

Gaffar sebou trhl a začal se převracet, ale Rapp ho přidržel u země. „Klid. To jsem já.“

Arab dlouze přerývaně vydechl, zatímco Rapp zalehl vedle něj. „Tohle už nikdy nedělej.“

„Nehýbají se?“

„Ne. Cítí se v tom svém úkrytu až podezřele bezpečně. Podle mě se dá předpokládat, že zavolali pro posily.“

Rapp pokynul do okolní temnoty. „Dokážeš rychle běžet?“

„V absolventském ročníku na vojenské akademii jsem patřil k průměru.“
Takže moc rychle ne.

Rapp aktivoval mikrofon na hrdle. „Marcusi, slyšíš mě?“

„Jo, poslouchám.“

„Máš nás zaměřené?“

„Není možné vás přehlédnout.“

„Blíží se k nám někdo?“

„Čtyři nákladní auta. Plně naložená lidmi. Na vaši pozici dojedou přibližně za deset minut.“

„Dokážeš spolehlivě sledovat člověka v poušti?“

„Jistě. Termovizí.“

„Fajn. Předám vysílačku Gaffarovi. Vysvětlíš mu, jak se odsud dostane k místu přistání. Jenom nemluví anglicky, tak se nech propojit s tlumočnickem.“

„Jasně, Mitchi. Bez problémů.“

„Frede,“ ohlásil se Rapp pilotovi. „Slyšel jsi to?“

„Slyšel.“

„Seznam mě se situací.“

„Mám vás zaměřené a chystám se přistát.“

„Až je vezmeš na palubu, odleť, ale drž se poblíž.“

„Rozumím.“

Rapp si sundal komunikační zařízení a podal je Gaffarovi. „Vyrazíte na východ k místu přistání. Je to asi osm kilometrů cesty poměrně náročným terénem. Snažte se tam dostat rychle. Nepostřílejte se a vyhýbejte se jámám.“

„Co chceš dělat?“

„Zdržím tu bandu tady, abyste získali náskok.“

„Ne. Já tě tu nenechám. Měli bychom...“

„Mě byste cestou jenom zdržovali. Běžte a já vás doženu.“

Arab se zdráhavě obrátil, odplazil se o pár metrů, pak vstal a pustil se do opatrného běhu.

V tichu, které nastalo, se Rapp usadil na místě. Vítr zcela ustal a kolem se nic nehýbalo. Zůstal na všechno úplně sám. Příjemná změna proti roli opatrovníka, kterou zastával v několika posledních hodinách.

Nečekal dlouho, než iluze poklidu vzala za své. Nenarušil ji rámus motorů blížících se nákladáků, ale tichý šramot zdola. Chvilí nato zahlédl obrys lidské postavy, která se na zlomek vteřiny vynořila z úkrytu a hned se zase stáhla zpátky. Rapp zůstal sedět na místě. Krátce poté se ten člověk ukázal znovu. Zůstal nekrytý o něco déle. Rapp opět nic nepodnikl.

Nakonec se temná postava vyloupila zpoza nákladáku a začala obcházet písečný val. Rapp ho nechal a doufal, že jeho společníci ztratí obezřetnost a vydají se za ním. Když ale první muž začal šplhat nahoru k němu, bylo zřejmé, že zbývající se rozhodli nehnout se z úkrytu a čekat na posily.

Rapp jediným výstřelem trefil muže do břicha a poslal ho v přemetu zpátky na silnici. Následovalo několik výkřiků, ale nikdo nebyl tak hloupý, aby se poraněnému spolubojovníkovi vydal na pomoc. Rappa to příliš nepřekvapilo, ale za zkoušku to stálo.

Pár minut uplynulo v tichu a pak se z jihu objevila světla aut. Rapp je sledoval, zatímco zdola se opět rozezněly vzrušené hlasy. Čtveřice vozidel se rychle přibližovala. Gaffar sice získal náskok, ale stačit mu nebude.

Rapp se zvedl a rozběhl se do pouště, zatímco vozy se stále blížily. Spočítal si, že postupuje dvakrát rychleji než Gaffar; zpomalovala ho skutečnost, že k místu přistání ho nevedlo nic jiného než Arabovy stopy, které sledoval ve světle měsíce.

Urazil asi pět set metrů, když se rozlehla střelba. Usoudil z toho, že posily už dorazily na místo a spustily plnou automatickou palbu. Nemělo smysl se ohlížet. Odhadoval, že rozprášili vršek valu, za nímž se skrýval, a pak hromadně zaútočili. Islámský stát neprosul jemností boje.

Měl za sebou dalších čtyři sta metrů, když na kamenité rovině na chvilí ztratil Gaffarovy stopy. Naštěstí byl Gaffar natolik prozíravý, že neměnil směr, a Rapp zanedlouho opět objevil jeho šlépěje o něco dál v písku.

Situace se ale nevyvíjela moc dobře. Když se ohlédl, podle počtu svítilen poznal, že má v patách přinejmenším deset pronásledovatelů. Ten, který šel v čele, šikovně využíval umělého osvětlení a zdálo se, že ho dohání. Rapp uvažoval, jestli nemá přestat sledovat Gaffarovy stopy, aby mohl postupovat rychleji, ale k tomu zatím nedozrál čas. Čekal ho ještě značný kus cesty pouští.

Na východním obzoru se objevila slabá záře. Mohl díky ní zrychlit, ale

současně přišel o příkrov tmy – poznal to z toho, že se za ním rozezněly výstřely. Ohlédl se a odhadl, že od nejbližšího pronásledovatele ho dělí nanejvýš šest set metrů. Mohli by ho na tu vzdálenost sejmout, kdyby měli patřičné vybavení a výcvik, jenže podle všeho jim scházelo jedno i druhé. Nahrazovali to špetkou mladického džihádistického nadšení.

Zamýšlel se nad tím, jak dlouho může tohle ještě trvat. Zaměřil ho Marcus? Odhodlá se Fred přistát, když čelí ozbrojené síle třiceti mužů?

Odpověď na tuto otázku přinesl následující okamžik, kdy z dálky před sebou zaslechl rachot rotorů. Začínalo svítat, takže mohl zrychlit natolik, co mu dovolily plíce, a zvýšit náskok před pronásledovateli. Jestliže se jim dostatečně vzdálí, vrtulník bude moci přistát na tak dlouho, aby ho vy-zvedl.

Mason zjevně nehodlal čekat. Přeletěl nad ním, mířil k severu a dávka z jeho vnějšího kulometu rozčísila vzduch. Rapp se ohlédl a uviděl, že po islamistech vzadu přejíždí zaměřovací laserový paprsek. Hnal se dál, zahodil pušku, aby si maximálně odlehčil, a pustil se dolů po příkrém svahu. Byl to riskantní krok, kterým poskytl protivníkům vyvýšenou pozici, ale když poběží dost rychle, bude na nějakou chvíli krytý.

Kulometná palba utichla a nahradil ji hřmot rotorů. Vrtulník klesl tak nízko, že Rapp ucítil z výšky mocný závan vzduchu. Ližiny se však ještě vznášely nějakých šedesát centimetrů nad zemí, když se Rapp vytáhl do otevřených dveří. Mason začal hned nato stoupat, zatímco Mohammed vtahoval Rappa dovnitř a Gaffar znovu spustil palbu z kulometu. Tero-ristům se podařilo opětovat ji několika výstřely, ale všechny šly mimo. To už se ale vrtulník rozletěl vstříc vycházejícímu slunci.

6

RABAT MAROKO

„Sáúd a jeho lidé nastoupili zpátky do auta a vyjeli,“ hlásil Charlie Wicker do Maslickova sluchátka. „Algani bere dráhu na sever. Kufr má s sebou, ale zdá se, že je lehký, jako by v něm nic nebylo.“

„Rozumím. Dejte mi signál, kdy mám vyrazit.“

„Nejspíš tak za minutu.“

„Rozumím.“

Maslick by uvítal, kdyby býval zadržel kurýra při setkání s Alganim, ale hrálo tu roli mnoho neovlivnitelných faktorů. V nájemním domě se tísnilo minimálně třicet obyvatel, mezi nimi devět žen a dvanáct dětí. Ke vši smůle byly uličky tržiště, u kterého se nacházel, moc úzké na to, aby se tam dalo vjet autem. Museli by tam dojít pěšky a odvléct zajatce zpátky do auta. V tuto hodinu panoval sice na ulici ještě klid, ale na druhou stranu si ověřil, že tenhle džob se řídí Murphyho zákony.

Plán, který vypracovali, byl poměrně jednoduchý, což Maslickovi jenom vyhovovalo. Kurýr odtud mohl odjet jen jedinou ulicí. Byla sotva tak široká, aby se do ní vešlo auto. Maslick měl mercedesu zahradit cestu zepředu a Bruno McGraw se měl přiblížit zezadu. Na dohled od Wickovy pozorovatelný na střeše chtěli sevřít sledované auto do pasti, toho parchanta z něj vytáhnout a ztratit se. Celá akce neměla zabrat ani minutu a při troše štěstí by si jí nemusel nikdo všimnout.

Jenže teď se ten krásně úhledný plán rozsypal. Místo neduživému Egypťanovi středního věku za volantem nějaké kraksny čelil trojici mužů –

dva z nich byli bezpochyby ozbrojení – usazených v bezpečí pancéřovaného vozu.

„Měl bys vyjet, Masi,“ zaslechl ve sluchátku Wickerův pokyn.

Nastartoval a hnul se temnou ulicí. Proti němu se blížil muž s károu, který hodlal svůj krámek zřejmě otevřít co nejdříve, aby nalákal časné zákazníky. Maslick uhnul co nejvíc vpravo a o domy hustě lemující asfaltku si odřel boční zrcátko. Ksakru. Auto bylo z půjčovny.

„Fajn, Masi. Jedeš s nimi po souběžné ulici a máš asi stometrový předstih. Až zahneš, nezpomaluj a měl bys na ně narazit právě včas.“

Pokračoval dalších dvacet pět metrů rovně uměřenou rychlostí pětadvacet kilometrů v hodině, pak zabočil doleva a blížil se k rozcestí ve tvaru písmene T.

„Máš dobrý čas. Jemu zbývá ještě padesát metrů. Bruno ho dojíždí zezadu.“

Vzhledem k tomu, jak se situace vyvinula, v tichosti obklíčit cílové vozidlo se jim nepodaří. Maslick bude muset dupnout na brzdu, aby do něj mercedes zezadu narazil. Nikdo z pasažérů neutrpí zranění, ale airbagy jim ztíží reakci. Wick je vybavený municí, která dokáže prostřelit čelní okno, takže cestující vzadu bude nechráněný, ale i tak lze očekávat hlučnou a možná i časově náročnou akci.

Stále tedy můžou dosáhnout stanoveného cíle a zajmout kurýra – i když nejspíš jiného –, jenže namísto bleskového nenápadného zásahu, jaký plánovali, za sebou nechají dvě nabouraná auta a dva mrtvé. Pravda je, že za Rappem při podobných operacích v minulosti občas taky zůstávalo boží dopuštění.

„Slyšíš mě, Masi?“ ozval se znovu Wick.

„Jo. Mluv.“

„Z Langley jsme dostali identifikaci toho člověka na snímku, který jsme jim poslali. S pravděpodobností sedmdesát pět procent sedí vzadu v tom autě Jeho královská Zvrhlost princ Talál bin Musá'id ze Saúdské Arábie.“

„To si děláš srandu!“

„Nedělám.“

Navzdory chladnému vzduchu, který proudil do auta okýnkem, se Mas-

lick začal znovu potit. Cíl byl už jen dvacet metrů za ním a rychle se blížil. Moc času nezbývalo. Scházelo ani ne dvě stě metrů, než vjede do stísněné uličky, a jakmile v ní zastaví, zezadu do něj napálí nabašený mercedes.

Tady už nešlo o chaotický únos, tady šlo o chaotický únos příslušníka saúdské královské rodiny. To bylo sice zlé, ale zase ne úplná katastrofa. Takových bezejmenných princů se po světě toulají tisíce, z něčeho takového se nepodělá. Dostal za úkol zmocnit se sponzora Islámského státu. Jak s ním Rapp a Irene Kennedyová naloží, to nebyla jeho starost.

Už ho skoro dojeli a Maslick viděl obrysy dvou chlapů na předních sedadlech mercedesu. Najednou mu došlo, že je docela možné – přímo pravděpodobné –, že jde o dva osobní strážce najaté saúdským velvyslanectvím, aby hlídali hlavouna, který přijel na návštěvu. Žádní teroristé. Žádní zločinci. Prostě jen dvojice bývalých vojáků vydělávajících si na chléb vezdejší.

„Masi, přišly další informace. Bin Musá‘idovi je devětatřicet, jeho žena a dvě děti žijí v Rijádu, ale on hodně cestuje – po Americe, Kanadě i po Evropě. Dřív působil v saúdských vládních službách, ale to už dlouho neplatí. Čím se živí dnes, není známo.“

Mas cítil, jak v něm narůstá nejistota. „To mi připadá jako až příliš mnoho podrobností, které jsme nasbírali na jednoho řadového prince.“

„To bude asi tím, že nejde o řadového prince. Je to synovec krále Fajsala.“

„Cože? Opakuj to.“

„Říkal jsem, že tolik informací máme proto, že je to synovec krále Fajsala. Podle všeho syn jeho zesnulé sestry.“

Do prdele!

Ve zpětném zrcátku viděl, že se Bruno McGraw zařadil deset metrů za mercedes. Maslickovi však dělalo problémy řádně vnímat rozložení sil. Převažovala myšlenka, že se chystá zabít dva nevinné zaměstnance velvyslanectví a zajmout synovce krále jedné z čelních spojeneckých mocností Ameriky na Blízkém východě. Tím se záležitost posouvala od bezzubé stížnosti ze strany Maročanů a získávala rozměr velkého mezinárodního incidentu, navíc s bilancí dvou mrtvých. Pochopitelně bude následovat oficiální protest u OSN. Američtí politici budou mít plnou pusť řeči o tom, jak se CIA vymkla kontrole. Přijdou výzvy, aby Irene Kennedyová odstoupila. A on bude stát v centru všeho toho mumraje.

„Masi,“ ozval se mu ve sluchátku Bruno McGraw. „Co dál? Blížíš se na konec ulice.“

Maslick sáhl na palubní desku po telefonu. Ale už nebyl čas vyžádat si souhlas. Noha mu na chvíli zůstala viset nad brzdovým pedálem, ale pak, místo aby na něj šlápl, přidal plyn.

„Akce se ruší. Opakuji, rušíme akci. Wicku, zajdi do toho bytu pro peníze. Bruno, ty zaboč východním směrem. Setkáme se ve dvě na letišti.“

7

NEDALEKO WASHINGTONU, D. C. USA

Gulfstream G550 z leteckého parku CIA se blížil na přistání, letěl v patách zapadajícímu slunci a klesal ke korunám stromů. Rapp ležel natažený na pohovce a k uchu tiskl telefon.

„Co tím přesně myslíš, Mitchi – ,připravené‘?“

„Tím myslím, že doufám, že mám auto přistavené u toho zatraceného letiště, jak jsi sliboval.“

Rapp si při letech do Washingtonu na tohle letiště zvykl. Nepanoval tam velký provoz, leželo stranou a domů to odtamtud měl slabou hodinku.

„Jo, o tohle ti jde.“ Hlas Craiga Bailera prozrazoval nervozitu. „Günter ti tam ještě neinstaloval subwoofer.“

„Kdo je to Günter?“

„To je ten švýcarský maník, co ti ho tam montuje. Poslyš, Mitchi, ten chlap je umělec a na umělce nemůžeš tlačit. Věř mi, fakt. Bude to stát za to čekání. Nejenže konečně budeš mít v autě prďácký stereo, ale já jsem navíc ořezal čtyřicet kilo kevlaru, aniž tím utrpěla funkčnost. A k tomu tam budeš mít vestavěný i šifrovaný telefon a připojení na internet.“

„A jak mi to všechno usnadní tu šedesátikilometrovou pěší túru domů?“

„Varoval jsem Claudii, že to nebude hotové. Copak vy dva...“

Rapp hovor ukončil.

Jeho snaha dát si život trochu do pořádku byla úspěšná přesně natolik, aby mu to připomnělo, jak hrozně otravné je vést normální život. Když mu zabili ženu, rezignoval prakticky na všechno – na rodinu, přátele, ma-